

Вредната железница

Веднъж бях казал, че когато - за нещастие - се възприеме гледната точка единствено на производителя, не може да се избегне пренебрегването на общия интерес. Производителят като такъв изисква именно увеличаване на усилията, нуждите и пречките.

Открих забележителен пример в един вестник от Бордо.

Г-н Симио си зададе следния въпрос:

“Трябва ли железницата от Париж до Испания да спира в Бордо?”

И сам си отговори утвърдително, излагайки множество причини, от които аз предлагам да разгледаме следните: релсите по железницата от Париж за Бойон трябва да се прекъснат в Бордо; така стоките и пътниците, принудени да спрат в Бордо, ще оставят в града доход за лодкарите, носачите, посредниците, хотелиерите и т.н.

Тук отново ясно се вижда как интересът на тези, които предлагат услуги, е поставен над интереса на потребителите. Но ако Бордо има право да печели от този престой на влака, и ако тази печалба наистина е в общ интерес, то Ангуем, Поатие, Тур, Орлеан, както и всички междинни точки като Руфек, Шателро и т.н. и т.н. също имат право да настояват за спирки по линията, и всичко това в името на общия интерес, в името на местната индустрия; защото колкото повече се увеличи престоят, толкова повече ще се плаща за складове, носачи и прехвърляния по всички точки от пътя. По този начин ще се получи една железница, съставена то последователни прекъсвания на релсите, т.е една безполезна железница.

Каквото и да казват протекционистите, не могат да отрекат, че принципът на ограниченията върху търговията е същият като принципа на счупените релси: жертва на потребителя заради производителя, или на целта заради средството.